

I.

Ål Ynglingar i Norden, Ål rasta Goe-
sus smä, Ni plantor uppå Jordens, Som
i Er sågning stå, Hwart taga Ni nu wå-
gen, Hwart skal det båra nu? Jo, jo, wi
skal uppsylla Wår dyra Konungs bud.

2.

Nu får wi öfvergiswo Wår kåra föders
ort, Och ej vårt handwerk drifwa, Sem
vi har förtut ejort, Nu få wi exereera Och
laadda skott på skott, Med fienden huž-ra,
Och stråla honom hort.

3.

Den sem får vara hemma, Villt nöja
samt haſwa må; Men låter han sig stråma,
At varo derifrån, Då blir han villt
försämädder, Af Landtwärns muntra sikt,
För det han blef så rädder, och var före
ut kawat.

4.

En sådan må besinna, Hwad frihet han
sig tar, Når andras blod får rinna, han
vå

då sit eget spar, Han wil slått intet våga,
För Kung och Fosterland, Til intet må
han våga, Han är en dålig man.

5.

Kent hjerta uti kroppen, Vår Svenska
Götar ha, Och willigt följa Troppen, Det
vårar sig så bra; Ej söka genom ränkor,
Att vårja sig derfrån, Om alla så skall gö-
ra, Hur ville det då gå.

6.

Se Herren som alt lagar, Och styrer
med sin hand, Förändjer våra dagar, Be-
varar Slad och Land, Han kan ock åter
hjälpa, Den bugneliga tid, Att vi få hem-
ma blifva, Och gläddjas uti frid.

7.

Mår fridsens tråd har grönstais; Ut
vårt Fosterland, Då kund ej bättre hinstas,
Af Herrans milda hand, Men nu få vi
erfara, Hwad synden har förtjent, Vår
Gud sitt straff ej sparar, Men plågan til
os vändt.

8.

I Måbrar och i Fåder, Af högt och lä-
gre stånd, I Bvar och i Städer, Här uti
Swea Land, Ved Gud at han bewarar,
Vår

Wår dyra Konung väl, Och från alt ondt
försvarar, Til kropp och så til själ.

9.

Låt högsärds-synden falla, Och andra
laster fler, Och flitigt Gud åkalla: Så skin-
der han wist ner, Sin hjelp den han ej spa-
rar, Fdr Svenska Ninewe, Sin kärlek
han förklarar, Och os än nåd han ske.

10.

Se huru Herren hotar, Med hunger och
med svärd, Dock bdr wi aldrig knota, Ly
wi är såbant vård, Wi Englingar få plit-
ta, fdr det wi brutit har, Dock wil wi
gårna fälta, Fdr Kungen, Landsens Far.

11.

Så ske Guds milda wilja, Wi nöjd och
willig är, Om ödet os skall skilja, Grän
slägt och vänner kär, Den Gud och Kung
Ni tjenar, Den tjena också wi, Han kan
os alla hjälpa, och står os säkert bi.

12.

O Herre Gud välsigna, Wår kärta Far
och Mor, Husbunder och Matmädrar, Som
i vårt Landskap bor, Som måste Söner
sakna, Och sina Tjenare, De somna eller
vakna, Gdr det dem hjertans we.

13.

13.

När vi som Landtvaern äre, Fristet af
Med frän Er far, Vi billigt då be äre,
Att Ni behållen qvar, Den Färlef i Ett
hjerta, Ni fdr os burit har, Det linbrar
all vår smärta, I våra mulna var.

14.

Nu tar den wisan ånda, Som Landtvaern
hafwa gjort, Sin Engel Gud nedlände, Och
före til den ort, Där vi vår Konung dy-
re, Och Förmåns ordres så, Guds allmagt
os då styre, Och låt med os väl gå.